

τῶν ἐνταλμάτων τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἤγειραν πόλεμον κατὰ τῆς ἐπιστήμης, τοῦτο καταλογιστέον εἰς βάρος μόνον τῶν διαπραχτομένων τὰ ἄξια μώμου, οὐχὶ δὲ καὶ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας.

Ἐπὶ τούτοις, οὐδενὸς ἑτέρου τὸν λόγον κινήσαντος, ὁ κ. Πρόεδρος κηρύττει τὴν λήξιν τῆς συνεδριάσεως.

## ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ ΥΟΗ'.

(Τακτική).

Τῇ 22 Νοεμβρίου 1876.

Προεδρεύοντος τοῦ κ. Ἰω. Ἀριστοκλέους.

Ἀναγνώσθεντων καὶ ἐπιψηφισθέντων τῶν πρακτικῶν τῆς προηγουμένης συνεδριάσεως, ὁ λόγος δίδοται τῷ Γεν. γραμματεῖ, ὅστις ἀναγινώσκει τὴν περίληψιν τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ Συλλόγου.

Μετὰ ταῦτα ἡγγέλθη τὸ δεύτερον καὶ ψηφοφορηθεὶς κατὰ τὰ νενομισμένα ἐγένετο παραδεκτὸς ὡς τακτικὸν μέλος τοῦ Συλλόγου ὁ κ. Ν. Δ. Φωτιάδης.

Λαβὼν δὲ τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ βήματος ὁ κ. Γεν. γραμματεὺς ἀναγινώσκει τὴν «Περὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως τῆς ἐπαρχίας Καλλιπόλεως μετὰ τῶν δήμων αὐτῆς κατὰ διαφόρους φυλάς ὑπὸ θρησκευτικὴν ἐποψίν» πραγματείαν τοῦ κ. Χρ. Παπαδοπούλου, κωλυθέντος τοῦ ἰδίου καὶ παρευρεθῆ αὐτοπροσώπως.

Μετὰ δὲ τὸ τέλος αὐτῆς ὁ κ. Καλλιβούρης ποιεῖται τὴν παρατήρησιν ὅτι μεταξὺ τῶν χειρογράφων τῆς βιβλιοθήκης τῆς σχολῆς Καλλιπόλεως ἀναφέρονται ἐν τῷ ἀνγνώσματι τοῦ κ. Παπαδοπούλου καὶ τινε σπουδαία, εἰς τὴν κλασικὴν φιλολογίαν τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἀνήκοντα, καὶ περὶ ὧν προτείνει ἵνα ὁ Σύλλογος ἀναθέσῃ τῷ Προεδρίῳ τὴν φροντίδα τοῦ καὶ λάβῃ, ἂν ὅχι ὁλόκληρα ταῦτα, τοῦλάχιστον δείγματα τινε ἐξ ἐνὸς ἐκάστου αὐτῶν, προεβῇ δ' ἀκολούθως εἰς τὴν ἐκτύπωσιν αὐτῶν ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἤθελε κρίναι ταῦτα ἄξια λόγου.

Ὁ κ. Πρόεδρος διαβεβαιῶν τὸν κ. Καλλιβούρην ὅτι περὶ τούτων θέλει ληφθῇ ἡ δέουσα φροντίς, κηρύττει τὴν λήξιν τῆς συνεδριάσεως.

## ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ ΥΟΘ'.

(Τακτική).

Τῇ 29 Νοεμβρίου 1876.

Προεδρεύοντος τοῦ κ. Ἰω. Ἀριστοκλέους.

Ἀναγνώσθεντων καὶ ἐπιψηφισθέντων τῶν πρακτικῶν τῆς προηγουμένης συνεδριάσεως, ὁ κ. Γεν. γραμματεὺς ἀναγινώσκει τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ Συλλόγου.

Ἡ αἵτησις τῆς Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐξαιτουμένης ἵνα τῇ ἐπιτροπῇ ὡς ποιῇται καὶ δευτέραν ἐκθεσιν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συλλογικοῦ ἔτους, ἐγένετο παραδεκτή. Ὁμοίως δὲ καὶ ἡ τῆς ἐφορίας τῆς ἐν Σταυροδρομίῳ σχολῆς τῶν ἀνδρῶν κορασιῶν, ἐπικαλουμένης τὴν συνδρομὴν τοῦ Συλλόγου καὶ τῶν μελῶν αὐτοῦ διὰ τῆς χορηγίας βιβλίων τῇ ἀρτισυστάτῳ τῆς σχολῆς βιβλιοθήκῃ, μετὰ τῆς παρατηρήσεως ὅμως, ἵνα δοθῶσι τῇ ἀρτισυστάτῳ ταύτῃ βιβλιοθήκῃ βιβλία, ὧν καὶ ἄλλα ἀντίτυπα εὐρίσκονται ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Συλλόγου.

Εἶτα ὁ Γραμματεὺς ἀγγέλλει τὰς ἐξῆς προσφορὰς τοῦ κ. Ἀλ. Κραθεοδωρῆ ἥτοι 1) τὸν περὶ ἐνώσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ὑπὸ τῆς Ψευδοσυνόδου ἐν Φλωρεντίᾳ συντεχθέντα Ὅρον, ἐν φωτογραφίᾳ· 2) τὸ κιθώτιον ἐν ᾧ οὗτος ἐτίθη καὶ τὸ κάλυμμα τοῦ κιθωτίου ἐν ἐτέρῳ φωτογραφίᾳ· 3) τὸν ἐν Ἰταλίᾳ τάφον τοῦ πατριάρχου Ἰωσήφ ἐπίσης φωτογραφημένον.

Ἠγγέλθη μετὰ ταῦτα τὸ δεύτερον καὶ ψηφοφορηθεὶς κατὰ τὰ νενομισμένα ἐγένετο καμψῆρὶ παραδεκτὸς ὡς τακτικὸν μέλος τοῦ Συλλόγου ὁ κ. Ἐλευθ. Μυροκορδάτος.

Ἠγγέλθησαν ὁμοίως ὡς μέλη τῆς Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ψηφοφορηθέντες ἐγένοντο παραδεκτοὶ οἱ κ. κ. Κ. Καλλιᾶδης, Β. Σαρακιώτης καὶ Α. Λιούμας, προτεινόμενοι ὑπὸ τῆς ἰδίας Ἐπιτροπῆς.

Εἶτα ὁ κ. Πρόεδρος ἀγγέλλει τὴν ἀπὸ τῆς προσεχοῦς πέμπτης ἐνάρξιν τῶν δημοσίων διαλέξεων, ὡς καὶ τὴν τῶν μαθημάτων τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς.

Λαβὼν δὲ τὸν λόγον ὁ κ. Ἰωάσαφ ἀνέγνω τὴν Περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μελοποιίας τῶν ἀρχαίων βυζαντινῶν Ἑλλήνων πραγματείαν αὐτοῦ, ἐν ᾗ μετὰ μικρὰν ἀνακεφαλαιώσιν τῶν προειρημένων ἐν τῷ πρώτῳ μέ-

ρει τοῦ περὶ ἐκκλησιαστικῆς μελοποιίας τῶν βυζαντινῶν ἀναγνώσματος τοῦ προβαίνει εἰς τὴν ἐξηγήσιν τοῦ τί ἐστὶ μελοποιία, πόσους τόπους τῆς φωνῆς διακρίνει, πόσα εἶναι τὰ μέρη αὐτῆς, πῶς ἐναργούνται τὰ μέρη ταῦτα ἐπὶ τῆς μελοποιίας, πῶς ἰμελοποιῶντο αἱ ψαλμωδίας, πόσα εἶναι τὰ εἶδη τῆς ψαλμωδίας, πῶς ὀνομάζονται καὶ εἰς πόσα γένη μελῶν ἀνάγονται. Πρὸς δὲ ἀνέφερε περὶ τῶν δύο τροχῶν τοῦ τῶν ρθόγγων καὶ τῶν ὀκτώ ἐκκλησιαστικῶν ἤχων, περὶ παραγωγῆς καὶ σημασίας τῶν πολυσυλλάβων ρθόγγων, κατὰ Κωνσταντίνον τὸν Πορφυρογέννητον, περὶ τῶν χαρακτῆρων δι' ὧν οἱ βυζαντινοὶ Ἕλληνες βρασιζόμενοι ἐπὶ τῶν δύο τροχῶν ἰμελοποιοῦν καὶ ἔγραφον τὰ διάφορα μῆλη τῶν ψαλμωδῶν, περὶ διακρίων ἄλλων σημείων ποιότητος καὶ ἱερογλυφικῶν σηματοδρόμων, 44 τὸν ἀριθμὸν, περὶ σημασιῶν καὶ ἀποτελεσμάτων αὐτῶν συντεθειμένων μετὰ τῶν ἐμφώνων χαρακτῆρων καὶ περὶ τῶν ἐξηγήσεων αὐτῶν. Φρονεῖ δὲ ὅτι ὅλα τὰ σημεῖα ταῦτα δὲν ἐφευρέθησαν ἐξ ἀρχῆς, ἀλλὰ προέχοντες τοῦ χρόνου καὶ ἐκ διακλειμαμάτων, ἄχρις οὗ ἐφθασαν εἰς τὸν βαθμὸν, ὃν ὁ κ. Ἰωάννης ἐξέθηκε. Διότι, ἐπειδὴ κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀναλόγως τῶν ἀκολουθιῶν αὐτῆς ἦσαν ἐν χρήσει μόνα τὰ σύντομα μῆλη, τὰ λεγόμενα εἰρηολογικὰ καὶ στιχηρηρικὰ, δὲν ὑπῆρχεν ἀνάγκη πολλῶν σημείων· ἐνεκα τούτου δὲ εἰς τὰ μῆλη ταῦτα δὲν εὗρισκονται μεγάλα σημεῖα ἢ ὑποστάσεις (σημεῖα σημαίνοντα ἔκτασιν μελωδίας καὶ ρυθμικοῦ μέτρου)· ἀλλ' ὅταν αἱ ἀκολουθίαι ἤρξαντο νὰ ἐπεκτείνωνται, ἀπὸ τῆς συστάσεως ἰδίως τῶν μοναστηρίων, καὶ καθιερώθησαν ἄγρυπνίαι, πνινγίδεις καὶ ἑορταὶ διάφοραι, εἰσῆχθη δὲ καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, τότε ἀνεράνη καὶ ἐυσυτηματοποιήθη ἡ λεγόμενη παπαδικὴ τέχνη, εἰς ἣν ἐμπεριέχονται ἅπαντα τὰ ἀρχαῖα μῆλη πρὸς παράστασιν τῶν ὁποίων, ἐπειδὴ τότε ἡ εὐκολία τοῦ χάρτου καὶ τοῦ τύπου δὲν ὑπῆρχε, χάριν οἰκονομίας μεμβράνης καὶ χρόνου ἐφευρέθησαν τὰ ῥηθέντα διάφορα σημεῖα, περιληπτικὴν ἔννοιαν ἔχοντα, δι' ἑκάστου τῶν ὁποίων ἐσημαίνειν θέσεις καὶ γραμμὰς ὁλοκλήρους. Πρὸς ἀπόδειξιν δὲ τούτου ἀνέρεται ἰγχειριδιόν τι, εἰς τὸ ὁποῖον μουσικοδιδάσκαλός τις τῆς βυζαντινῆς ἐποχῆς θέλει νὰ ἑρμηνεύσῃ τὴν μουσικὴν Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, πραγματευέται κατ' ἀρχὰς περὶ τῆς

θεωρίας τῆς μουσικῆς, φιλοσοφῶν ἐπ' αὐτῆς καὶ ἐξηγῶν τὸν σκοπὸν, δι' ὃν ἡ μελωδία εἰσῆχθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀκολούθως δὲ περὶ τῶν κυριωτέρων χαρακτῆρων λόγον ποιεῖται, ἀλλὰ περὶ τῶν ἄλλων, καθὼς καὶ περὶ τινων σημείων ποιότητος, ἀτάκτως καὶ ἐν παρόδῳ ἀναφέρει.

Ἀκολούθως μετὰ τινὰ περιληπτικὴν ἐξηγήσιν τῶν μεγάλων λεγομένων σηματοδρόμων ο. κ. Ἰωάννης προστίθεται ὅτι, ἐπειδὴ ἐγένετο λόγος πέρυσιν εἰς τὰς συζητήσεις τοῦ πρώτου μέρους τοῦ περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μελοποιίας τῶν βυζαντινῶν Ἑλλήνων ἀναγνώσματος τοῦ, πρὸς τελείαν ἀπόδειξιν τῶν λεγομένων τοῦ ἔμπροσθεν νὰ γίνῃ παραλληλισμὸς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ μέχρις ἡμῶν σημειογραφιῶν ἐπὶ τινος ὕμνου· διὸ ἐφρόντισε νὰ εὕρῃ ὕμνους τινὰς ἐν μεμβράναις τετονισμένους διὰ σημειογραφικῶν διακρίων ἐπαγῶν ἀπὸ τοῦ ὁγδόου αἰῶνος μέχρις ἡμῶν, οὓς ἐξηγῆσαι κατὰ γράμμα καὶ σημασίαν ἔψαλε συνοδευόμενος ὑπὸ παιδίων.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἀναγνώσματος τοῦ κ. Ἰωάννου ὁ ἱεροδιάκονος κ. Δανιὴλ, ἐξάρας τὴν σπουδαιότητα αὐτοῦ, καθὼς οὐ μόνον διαχέοντος ῥῶς εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν μουσικὴν, ἀλλὰ παριζόμενου ἰσως καὶ ἀφορμὴν εἰς βελτίωσιν τῶν ἐν αὐτῇ κακῶς ἐχόντων, ἐξηγεῖ διὰ μακρῶν τοὺς λόγους, ὅσοι προῦκλεσαν τὴν πρὸς αὐτὴν περιφρόνησιν πολλῶν ἐκ τῶν ἡμετέρων, οἵτινες ἐξοικειωθέντες πρὸς τὴν εὐρωπαϊκὴν, ἀπαξιοῦσι καὶ ἐπὶ μικρὴν κἄν νὰ ἀκούσωσι τὴν ἡμετέραν. Φρονῶν δὲ ὅτι τὸ ζήτημα τῆς μουσικῆς ἡμῶν εἶναι τοσούτω σπουδαῖον ὥστε καὶ τὸ τῆς γλώσσης προστίθεται ὅτι, ὁ Σύλλογος ἤθελε πράξει σπουδαῖατα ἐργα, ἂν, ὑπὸ ὅπως ἰδιόζουσαν μέριμναν τὸ ζήτημα τοῦτο λαμβάνων, παρέδωκεν εἰς τὴν σύστασιν ἐπιτροπῆς πρὸς ἐξεύρεσιν τῶν καταλλήλων μέσων, δι' ὧν αὐτὴ ταχέως θὰ ἠδύνατο ν' ἀναλάβῃ τὴν οἰκείαν αὐτῇ θῆσιν, καθισταμένη ἀξία τῆς ἐποχῆς, ἐν ᾗ ζῶμεν, καὶ τῶν παραδόσεων τῶν προγόνων μας.

Ἐν τῷ ἀναγνώσματι τοῦ κ. Ἰωάννου, ἐξακολουθεῖ ὁ κ. Δανιὴλ, δύο τινὰ σπουδαῖατα, κατ' αὐτόν, παρετήρησε. Πρῶτον, ὅτι ἐν ᾧ ἡ μουσικὴ ἡμῶν καταγορεύεται πρὸς τοὺς ἄλλοις ὅτι ἀπώλεσε καὶ τὸν ρυθμὸν αὐτῆς, ὁ κ. Ἰωάννης διὰ τῶν ψαλίντων καὶ γραφέντων μελῶν ἀπέδειξεν ὅπως τούτωντιον δεύτερον, ὅτι τὸ στιχηρὸν ἐκείνο τῆς Μαγδαληνῆς

Μαρίας, ὅπερ ἔψαλεν ἐν συναδίᾳ, κλίνει εἰς τὸ εὐρωπαϊκόν· τοῦτο δέ, κατ' αὐτόν, εἶναι τραγῆ ἀπόδειξις, ὅτι ἡ εὐρωπαϊκὴ μουσικὴ ἔχει τὴν καταγωγὴν τῆς ἐκ τῆς ἡμετέρας, ἐπειδὴ ὡς ὁ κ. Ἰωάσαφ διαβεβαιοῖ, ὅτι ἡ γραφὴ ἐξ ἧς ἀντέγραψεν αὐτό, εἶναι τοῦ 11<sup>ου</sup> αἰῶνος, ἥτοι προγενεστέρᾳ τῆς συστηματοποιήσεως τῆς μουσικῆς.

Ἐν τέλει ὁ κ. Δανιὴλ προέτεινεν, ἵνα ὁ Σύλλογος ἐκφράσῃ εὐχαριστίας τῷ κ. Ἰωάσαφ, ἐφ' ᾧ, μετὰ πολλῆς φιλοπονίας συνταξάμενος, ἐποιήσατο ἀναγνώσματι.

Ἀκολουθῶνς ὁ κ. Γεν. γραμματεὺς ἀναγινώσκει τὸ πρόγραμμα τῶν κατὰ τὴν χειμερινὴν ἐξαμηνίαν τοῦ 1876—1877 γινομένων δημοσίων διαλέξεων. Ἡ ἐπιψήφισις αὐτοῦ ἀνεβλήθη μέχρις οὗ συμπληρωθῇ ἐντελῶς.

Ὁ κ. Δ. Πασπαλλῆς, ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως αὐτοῦ, λέγει ὅτι μετ' εὐχαριστήσεως ἤκουσε μετὰ τῶν ἄλλων ἀγορευτῶν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ κ. Ἰωάσαφ καὶ ὅτι θέμα τῶν διαλέξεων αὐτοῦ ἔσται καὶ πάλιν ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἡμῶν μουσικὴ, εἰς ἣν μετ' ἀξιεπαίνου ζήλου καθ' ἑκάστην καταγίνεται. Οὐχ ἥττον ὁμως λυπεῖται ἀφ' ἑτέρου, διότι κωλυθεὶς ὑπὸ ἄλλης συνεδριάσεως δὲν ἠδυνήθη νὰ παρευρεθῇ ἐγκαίρως εἰς τὸ ἀνάγνωσμα τοῦ κ. Ἰωάσαφ, ἀλλ' ἐκ τῶν τελευτῶν, τὰ ὅποια ἤκουσεν, ἐπίσθη περὶ τῆς σπουδαιότητος αὐτοῦ, παρηκαλεῖ δὲ αὐτόν ἵνα ἐξακολουθήσῃ μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου καταγινόμενος εἰς τὴν ἀρχαίαν ἡμῶν μουσικὴν, ἥτις, ὡς οὐκ ἴδει, τοσοῦτον ὑπὸ τῶν νεωτέρων παρημελήθη. Μετὰ τινος δὲ παρατηρήσεως τοῦ κ. Δανιὴλ περὶ τῆς διαφοράς μετὰ τὸ ἀναγνώσμα καὶ τῶν ἐν τῷ προγράμματι ἀναφερομένων διαλέξεων τοῦ Ἰωάσαφ, προστίθησιν ὁ κ. Πασπαλλῆς, ὅτι θεωρεῖ ἀναγκαίαν τὴν σύστασιν τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Δανιὴλ ὑποδειχθείσης ἐπιτροπῆς τοσοῦτω μᾶλλον, καθόσον ὁ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συσταθεὶς Μουσικὸς Σύλλογος διελύθη πρό πολλοῦ χωρὶς οὐδένᾳ ν' ἀπορέῃ καρπὸν. Ἀγγέλλει δ' ἐν τέλει ὅτι συλλογὴ χειρογράτων καὶ ἄλλων διαφορῶν συγγραμμάτων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς, ἀποτελούντων μέρος τῆς περιουσίας τοῦ ἄλλοτε Μουσικοῦ Συλλόγου, εὑρίσκειται παρακατατεθειμένη ἐν τῇ Μαγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῇ, καὶ ὅτι διενεργεῖ ἤδη τὴν παραλαβὴν αὐτῆς, ἥτις τὰ μέγιστα θέλει χρησιμεύσει τῇ εἰρημένῃ Μουσικῇ ἐπιτροπῇ.

Ὁ κ. Πρόεδρος εὐχαριστῶν τῷ κ. Πασπαλλῇ ἐκ τῶν προτέρων, κηρύττει τὴν λήξιν τῆς συνεδριάσεως, ἀγγέλλων συνᾶμα ὅτι ἐνεκα τῆς ἐορτῆς ἡ συνεδρίασις τῇ προτεχούσῃ διουτέρᾳ ἀναβληθήσεται.

## ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ ΥΠ'.

(Τακτικῇ).

Τῇ 13 Δεκεμβρίου 1876.

Προεδρεύοντος τοῦ κ. Γω. Ἀριστοκρίτου.

Μὴ ὑπαρχόντων πρακτικῶν πρὸς ἀνάγνωσιν, ὁ λόγος δίδεται τῷ κ. Γεν. Γραμματεῖ, ὅστις ἀναγινώσκει περίληψιν τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ Συλλόγου.

Εἶτα δ' ἀγγέλλει τὴν πρὸς τοῦ κ. Γλάδ-στωνος προσφορὰν τῆς τελευταίας περὶ Ἑλλήνων πραγματείας του.

Ἀκολουθῶνς ἀναγγέλλεται τὸ δεύτερον καὶ ψηφισομενὸν νέον τακτικὸν μέλος, γενόμενος παμψηφεί παραδεικτός, ὁ κ. Συμεὼν Χριστοφορίδης, ἰατρός τοῦ ἐν Σταυροδρομίᾳ διοικητηρίου.

Εἶτα δὲ, κατὰ πρότασιν τῆς Φιλολογικῆς Ἐπιτροπῆς, προτείνονται ὡς μέλη αὐτῆς καὶ γίνονται παμψηφεί παραδεικτοὶ οἱ κ. κ. Γω. Καρολίδης καὶ Ν. Φρυδῆς.

Εἶτα ὁ κ. Πρόεδρος ἀνακινεῖ ὅτι τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον, ἀρξάμενον τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ ἀπὸ 15 ἡδὴ ἡμερῶν, ἐξακολουθεῖ τακτικῶς ἀνὰ πᾶσιν Κυριακῇ, τὰ δὲ ἀποτελέσματα προαγγέλλονται λίαν εὐχέρως, ἐνεκα τῆς βαθμυδῶν αὐξήσεως συρροῆς τῶν δημοδιδασκάλων ἐκ τῶν διαφόρων τῆς Πρωτεύουσας συναικιῶν, ὧν ὁ ἀριθμὸς ἀνέρχεται ἤδη εἰς τοὺς τεσσαράκοντα.

Οὐχ ἥττον δ' ἀναγκαίαν νομίζει τὸ Προεδρεῖον τὴν σύστασιν μουσικῆς ἐπιτροπῆς θεωρουμένης μιᾶς τῶν ἀναπροσπέστων ἐπιτροπῶν τοῦ Συλλόγου, ἀναλαμβάνουσας δὲ τὸ διακοπὴν ἔργον τοῦ ἄλλοτε συστάντος καὶ εἶτα διαλυθέντος Μουσικοῦ Συλλόγου. Τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης ὁ σκοπὸς ἔσται τριπλοῦς· πρῶτον φιλολογικὸς, ἥτοι νὰ ἐξετάσῃ ὑπὸ φιλολογικὴν ἐπὶ τὴν πρὸ ἡμῶν μουσικὴν, παραβέβλους καὶ κατὰ διαφόρους ἐποχὰς φάσεις αὐτῆς ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς πρὸς εὐρεσιν τῶν πρὸς